

Kapitola pátá

„Proč ještě nemám partnera?“

„Lásku nepřinutíš“

Na své životní pouti jsem si tuto otázku kladl často; tušil jsem, že něco v mém životě není v pořádku. Nebyla to ničí vina. Zjistil jsem totiž, že je to způsobeno vztahem, který mám já sám k sobě.

Sexuální energie je energie, která prostupuje vším, co existuje. Sexuální energie je tvůrčí energie. Mnoho z nás na planetě přemýšlí, kde je jejich milovaný. Pokud se trápíme, že jsme ještě nepotkali svého vysněného muže nebo svou vysněnou ženu ... nezoufejme – náš čas přijde.

Mnozí z nás chtějí vztah co nejdříve. Ten nejdůležitější vztah je však vztah, který máme sami k sobě. Během mé

přeměny jsem zjistil, že nejdříve musíme milovat sami sebe, nežli můžeme milovat druhé. Když přijmeme všechny své zápory, dary a talenty, začneme přijímat i zápory, dary a talenty druhých – nikdo není dokonalý. Perfeccionismus je zakletí ... dokonalá je přirozenost; dokonalá je příroda.

Vysněný člověk neexistuje, musíme přijmout to dobré, špatné a ošklivé. Mnoho lidí bez partnera má „seznam“. V konečném důsledku my všichni hledáme náš odraz. Hledáme svou druhou polovinu, čímž je v podstatě – naše vyšší já. V momentě, kdy se spojíme s naší vyšší podstatou, odehraje se uvnitř nás „svatební obřad spojení“.

Spojení těla a mysli, duše a ducha, to je opravdová jednotnota. Chodíme-li do kostela nebo chrámu, ještě to neznamená, že jsme ve spojení s jednotou, že jsme celiství. K opravdovému obřadu spojení dochází uvnitř nás a poté potkáme druhého – pak se dva celky stanou jedním. Mnozí nejsme ve vnitřní jednotě, jsme rozpolcení. Nemůžeme být pouze nekompletní polovina, hledající druhou nekompletní polovinu ... takto budeme opět a stále jen dvě nekompletní poloviny.

Ve vesmíru existují různé časy, období, cykly; partnera nemusíme potkat hned zítra, ale jednou se to stane. My všichni bychom měli sdílet tuto životní cestu s někým, komu bychom pomohli vyvíjet se a on by pomohl s vývojem nám, abychom dosáhli našeho nejvyššího potenciálu. Osvobodme se od toho, co od nás očekává společnost

nebo co si o nás myslí druzí. Chodme na schůzky, chodme na místa, která nás zajímají, věnujme se tomu, co nás baví – to všechno jsou klíče k nalezení našich milovaných.

V současnosti vládne světu syndrom „okamžitého uspokojení“.

„Chci to hned!“

Láska takto ovšem nefunguje. Vytvoření hlubokého vztahu trvá dlouhou dobu ve smyslu rozvíjení niterného a intimního vzájemného poznání. Vybudovat hlubokou vzájemnou důvěru a napomoci druhému člověku odložit masku vyžaduje stoprocentní odevzdání.

Čím více budeme jednat z naší pravé podstaty a budeme celistvější, tím více k nám budou lidé přitahováni – až si přitáhneme odraz sebe sama. Nezapomeňme – přitahujeme si přesně to, kým sami jsme ... co vysíláme, to přijímáme.

Například mnoho žen si myslí, že všichni muži chtějí pouze sex. A víte, co se děje? Jsou to přesně tito muži, které si přitahují. Takovýmto myšlením vysílají signál do vesmíru – tomu nekonečnému géniovi a vesmír odpoví:

„Vaše přání je mým rozkazem.“

V momentě, kdy otevřeme naše srdce vesmíru, aby nám seslal náš odraz a odevzdáme to ... manifestuje se.

Mnozí jsme ve vztazích, ale nejsme šťastní ... pouze nechceme být sami. Ovšem na celém světě jsou milióny lidí bez partnera, není na tom nic špatného. Někdy je to volba, někdy nám trvá déle objevit sebe sama a zjistit, kdo vlastně jsme. Existuje přísloví: „Do divočiny je nejlepší jít sám“.

Někteří využíváme čas bez partnera, abychom se znovu spojili s naší vnitřní silou a ujasnili si, kde se nyní nacházíme. Využíváme tento čas, abychom opět našli vnitřní harmonii. A poté, co potkáme toho úžasného člověka, do kterého se zamilujeme, budeme zkrátka vědět; budeme vědět, neboť jsme pracovali na svém vnitřním světě a poznali jsme – sami sebe.

Pokud nebudeme pracovat na svém nitru, můžeme zůstat sami. Ovšem pokud sami na sobě pracujeme, zjistíme, že nemusíme hledat. Na své cestě jsem také hledal. Vstupoval jsem do vztahů s pocitem naléhavosti.

Tak mnoho se bojíme, že naše milované ztratíme ... my ovšem nemůžeme ztratit to, co nevlastníme. Nikoho na světě nemůžeme vlastnit. My musíme pouze dovolit druhým, aby se stali plně sami sebou.

Mnohokrát si ve vztazích myslíme, že nám ten druhý patří, proto nemá tolik vztahů v dnešním světě trvání – jsou založeny na vlastnictví.

Být bez partnera může být také úžasné. Mnozí mistři měli tak hluboké spojení se svým srdcem, že nikdy

nepotřebovali partnera. Vyvinuli si opravdovou jednotu mezi svou jinovou ženskou podstatou a jangovou mužskou podstatou, které existují v každém z nás.

Na Zemi je krásné být v láskyplném vztahu a mít děti, ovšem když jsme bez partnera, nemělo by nás to trápit. Čím více jsme úzkostliví, tím více se odkláníme od našeho pravého, autentického já, od naší přirozenosti ... a já osobně jsem raději, když mne někdo nemá rád za to, co jsem, než když by mne někdo miloval za to, co nejsem.

Výběr partnera přes různá média je dnes na vzestupu. Mnozí doufáme, že takto najdeme partnera snů. Je mnoho internetových seznamovacích stránek, také jsem pár z nich využil. Ale jakmile jsem přestal hledat, vše se manifestovalo. Když si pročistíme smysly a uvidíme partnera našich snů ... budeme zkrátka vědět.

Lidé bez partnera by měli zahodit své seznamy. Život je dynamický, jediné, co je trvalé, je – změna. Nikdo není takový, jak vypadá; ukazujeme pouze to, co chceme, aby druzí viděli. Na své pouti jsem si řekl, že odložím touhu najít si dokonalého partnera, že budu namísto toho pracovat na sobě a budu otevřený spřízněným přátelským duším ... a vše se změnilo. Život je – nikdy nekončící změna.

Někteří lidé jsou v těch nejkrásnějších vztazích ... na jednu však přijde čas jít dál. Naprosto každý člověk, se kterým jsme v partnerství, je náš učitel. Někteří z nás se

zotavujeme ze zdrcujících vztahů. Když jsme si vědomi, že jsme to my, kdo si určité vztahy přitahuje, můžeme převzít zodpovědnost za to, kdo nám do života přichází.

Být bez partnera je volba, kterou má každý. Není to špatné ani dobré, je to přesně takové, jaké si to vytvoříme.

Na planetě je spousta úžasných lidí, kteří se ptají:

„Kde je má druhá polovička?“

Naše druhá polovička je naše vyšší já. Jakmile v někom spatříme náš odraz, naše cesty se spojí. Pokud našeho společného tvoření již není třeba, naše cesty se spojí s někým dalším. Zkrátka a dobře – lásku nepřinutíš.

Kapitola šestá

*Jak se vypořádat
s celosvětovou manipulací*

„Síla leží uvnitř“

Sledovali jste někdy televizní pořad, od kterého jste se nemohli odtrhnout? Telenovely, dramata, komedie a sportovní přenosy nás udržují zabavené.

Na své cestě jsem si uvědomil, jak tohle vše nesmírně odvádí naši pozornost. Celý svět se nyní probouzí, aby viděl, jak jsme se stali na mnohých věcech mimo nás závislí. Kamkoli jdeme, číhá na nás nějaké rozptýlení. Reklamy, plakáty, noviny, televize – jako by se všichni snažili dostat se do naší mysli. Žijeme ve společnosti okamžitého potěšení, rychlých vztahů a permanentního nátlaku.

Abychom mohli být svobodní, musíme přestat naplňovat očekávání společnosti. Zapadnout do davu není řešení. Spíše se snažme být sami sebou; sami sebou ve světě, který se nás neustále snaží změnit. Na planetě probíhá boj o srdce a mysl lidstva – je to všechno zkouška. Jakmile odstraníme hluk a rozptýlení, objevíme naše pravé já; objevíme úžasnou zářící bytost. Televize chce ošálit náš zrak, musíme si vytvořit naše vlastní vidění světa.

Trávíme hodiny a hodiny sledováním životů jiných lidí, ale zeptejme se:

„Co děláme s našimi vlastními životy?“

Vidět našeho oblíbeného fotbalového hráče, jak dává branku, v nás může vzbudit pocit euforie. Nicméně mnozí takto žijeme naše životy zprostředkovaně, skrze druhé.

„Čí život nás zajímá více – život náš, nebo život někoho jiného?“

Životy druhých lidí se zdají být často zábavnější, atraktivnější a velkolepější než ty naše. Mnozí jsme ve stavu hlubokého spánku a vlastně ani netoužíme po tom, aby nás někdo vzbudil.

Nevědomost může být sladká – dokud zpíváme a tančíme, jsme šťastní. Nevědomost ovšem také sladká být nemusí – mnoho lidí předčasně umírá; jejich životy se staly živoucím peklem, neboť nerozpoznali, kým jsou. Na mé

pouti mne osvobodilo uvědomění, že žijeme v zábavním parku, ve velké divadelní show. Když pochopíme, že režiséry jsme pouze my sami, moc nad našimi životy se opět navrátí nám.

Mnozí studujeme vysoké školy a vycházíme z nich velmi zadlužení. Poté musíme pracovat celý život, abychom dluh splatili. Tento začarovaný kruh je to, co drží lidstvo v nízké vibraci. Máme tituly, ale smažíme hamburgery u stánků s rychlým občerstvením. Co se to stalo? Stalo se to, že nám někdo zapomněl říci, že nejlepší vzdělání, kterého se nám může dostat, je to, když vystudujeme sami sebe – že nejlepší vzdělání je to, když se staneme sami sebou.

Žijeme ve „virtuální hře“, ve vymyšleném světě postaveném na moci a kontrole. Boj s vnějším světem ovšem nic nevyřeší. Buďme sami tou změnou, o které chceme, aby nastala. Když proti něčemu bojujeme, dáváme tomu sílu a odpor se ještě zesílí. Zázrak se stane pouze tehdy, když těmto věcem přestaneme věnovat pozornost.

Odvádění naší pozornosti se děje skrze to, že je v nás vzbuzen pocit oddělenosti – podívejme se například na náboženství:

„Můj bůh je lepší než tvůj.“

Musíme se odpoutat od všech autorit, včetně té naší. Jakmile se odpoutáme od vlastní autority, zjistíme, že osvětlení je vědění, jak mnoho toho nevíme.

Odvádění pozornosti slouží k tomu, abychom směřovali naši sílu mimo nás. Rozptýlení je to, když nás neustále něco zaměstnává, zdá se nám, že se všechno děje příliš rychle; a to je právě ten trik. Někam spěcháme, ani nevíme kam. Například chov skotu pro mléko a chov slepic pro vejce je novodobá posedlost. Nicméně z vyšší perspektivy jsme my sami oním stádem, které je chováno, kterým je ve velké míře manipulováno.

Z manipulace myslí se vymaníme tím, že vstoupíme do skrytých hlubin naší duše a vejdemo do „země stínů“. Pokud nepůjdeme s davem, půjdeme mimo dav – a nalezneme poklady, které se ukrývají uvnitř nás. Jakmile si uvědomíme, že nejsme tím, kým nám společnost tvrdí, že jsme, objevíme naši nekonečnou sílu.

Osvobodí nás také to, když si uvědomíme, že nemůžeme „pomoci“ všem. Musíme každému umožnit, aby svobodně prožíval svou vlastní cestu a pravdu.

Život v souladu s přírodou je jedním z nejlepších způsobů, jak se vypořádat s celosvětovou kontrolou myslí. Dotkněme se chodidly země a prociťme její extatickou energii. Odpoutejme se od stresu tím, že se budeme setkávat se spřízněnými dušemi, které nesou krásnou energii – to nám pomůže vyjasnit si mysl a očistit smysly.

Konzumujme ovoce a jídla, která oživují naše tělo. Udržíme si tím větší rovnováhu, budeme schopni zbavit se strachu a objevíme naši pravou sílu, která – leží uvnitř.